

AKO PREŽIJEM TÚTO DOBU?

V poslednej dobe je naša spoločnosť ovplyvňovaná rôznymi udalosťami, ktoré sa stali. V prevažnej väčšine sú to udalosti negatívne. Ako COVID 19 či vojna na Ukrajine ovplyvnili naše myslenie? Kam zmizli hodnoty, ktoré kedysi boli základom slušnej spoločnosti? Pomáha škola pripraviť nás na život v takomto zložitom svete? Už dlhšie sledujem z médií veľký príliv negatívnych informácií, ktoré sa na nás valia z každej strany na dennej báze. Vo veľkej miere to zasahuje psychiku a zmýšľanie ľudí. Niektorí sa nad tým pozastavujú a rozmýšľajú, čo bude ďalej. Iní to zase neriešia a držia sa filozofie, že tak, ako to k nim prišlo, to aj od nich odíde.

Prvá veľká rana bol COVID 19, ktorý nás prinútil izolovať sa od spoločnosti. Museli sme byť zavretí doma, aby sme neohrozovali životy svojich blízkych alebo svoje vlastné. Podľa mňa fakt, že sme museli byť v domácej izolácii, súvisí s tým, že veľa ľudí v mojom veku nadobudlo pocit osamelosti. Nie kvôli tomu, že by boli doma sami, veď boli v jednej domácnosti s rodinou, ale práve kvôli tomu, že sa nemali komu zdôveriť, pretože nie v každej rodine sú tak dobré vzťahy, aby sa deti zdôverovali rodičom so svojimi problémami. Áno, je pravda, že mohli napísať dobrému kamarátovi, ale prostredníctvom mobilu to neprináša také uľavenie, ako keď sa osobne s tým kamarátom môžeme porozprávať.

Tiež si myslím, že táto izolácia má za následok celkový morálny úpadok. Napríklad zodpovednosť mladým ľuďom teraz vôbec nič nehovorí, a keď sa už niekto zodpovedný nájde, tak ho tí ostatní vysmejú, že si nevie užívať život, že berie neustále všetko vážne. To, že sa zodpovednosť z našich životov vytratila, sme pocítili hneď, keď sme sa vrátili do školy a učitelia od nás vyžadovali cvičenia, úlohy a predovšetkým vedomosti, ktoré sme mali počas dištančného vzdelávania nadobudnúť. Niektorí žiaci sa spamätali a začali s tým niečo robiť, no mnohí ostali naďalej pohodlní, nezodpovední a neschopní nakopnúť sa k nejakej činnosti.

Slušnosť sa takisto vytratila zo správania mojich rovesníkov. Nehovorím, že ja som príklad toho, ako sa slušne správať, ale aspoň základy mám. Myslím si, že každý človek by mal ovládať základy slušného správania a hneď by to tu vyzeralo inak. Veď niektorí v mojom veku nevedia dokonca ani pozdraviť, namiesto toho chodia so sklonenou hlavou s mobilom v ruke a tvária sa, akoby toho druhého človeka ani nevideli.

Potom, ako sa COVID 19 upokojil a život sa ako-tak začal vracieť do normálu, začala sa vojna na Ukrajine. Táto vojna je priveľmi medializovaná a informácie o jej priebehu dostávame niekoľkokrát počas dňa. Mám taký pocit, že informácie, ktoré nám médiá prinášajú, majú u nás vyvolať len pocit strachu, pretože spôsob, akým sú nám podávané, tomu nasvedčuje. Všade, kam sa pozriem, vidím len titulky a obrázky o vojne. Potom je jasné, že sa ľuďom v hlave zafixuje strach o svoj život a rodinu a nemyslia na nič iné, len na to najhoršie. Nespomínam si, kedy som naposledy videla nejaké pozitívne správy. Som presvedčená, že táto vojna má za následok stratu niektorých hodnôt, ako je empatia a tolerancia. Strata empatie, podľa môjho názoru, súvisí s obavami ľudí o ich vlastné životy. Majú strach z toho, že vojna zastihne aj ich. Riešia len svoj život a problémy iných ich nezaujímajú, či už materiálne alebo psychické. Naša tolerancia je podrobená skúške aj prílevom vojnových utečencov z Ukrajiny. Niektorí zostali tu, na Slovensku, snažia sa tu začať nový život a čakajú od nás pomoc a porozumenie. Iní zase pokračujú v ceste ďalej na západ. Tým, čo tu zostali, boli poskytnuté rôzne zvýhodnenia a bonusy, ktoré dotedy nikto nedostal. Kvôli tomu im určité skupiny Slovákov znepríjemňujú ich pobyt tu, ba dokonca niektorí ich nemôžu ani vystáť. Táto narastajúca hrozba intolerancie a neznášanlivosti je veľmi pre budúcnosť nás všetkých nebezpečná a musíme jej čeliť.

Myslím si, že školy mladých ľudí na život pripravujú v rámci možností dobre. Rozprávame sa o aktuálnom dianí vo svete, dokonca niektorí učitelia majú tak dobré vzťahy so študentmi, že tí sa im zdôverujú so svojimi problémami. Svojím spôsobom aj to, že máme veľa úloh, je príprava do budúcnosti, pretože život nebude vždy bezstarostný.

Sama som sa veľakrát pristihla pri tom, ako som nad všetkým uvažovala negatívne a strácala som chuť do života. To ovplyvňovalo moje správanie doma i v škole medzi spolužiakmi a kamarátmi. Postupne som si to začala nejako uvedomovať, a tak som obmedzila sociálne siete na hodinu denne a takisto som prestala sledovať správy. Naopak, začala som viac času tráviť s rodinou a tiež som nadviazala nové priateľstvá. Podľa môjho názoru kľúčom k šťastnému prežitiu tejto doby sú práve vzťahy, priateľstvá a rodina, na ktorú sa vždy môžem spoľahnúť.

Alžbeta Bieliková 4.C